

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 422

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 19 mai 2026

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
DECRETE				
284.	— Decret privind trecerea direct în retragere a unui general de brigadă cu o stea din Ministerul Apărării Naționale	1	art. 666 și ale art. 713 alin. (2) din Codul de procedură civilă	3–6
285.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2	Decizia nr. 635 din 20 noiembrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă	7–15
286.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2	DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 624 din 20 noiembrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 651, ale		188.	— Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Cristian-Gabriel Ordean a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Instituției Prefectului — Județul Tulcea	16

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind trecerea direct în retragere a unui general de brigadă cu o stea din Ministerul Apărării Naționale

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea ministrului apărării naționale,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 19 mai 2026, domnul general de brigadă cu o stea Trucă Florea Paul se trece direct în retragere prin aplicarea art. 85 alin. 1 lit. a) și alin. 5 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

NICUȘOR-DANIEL DAN

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

București, 19 mai 2026.
Nr. 284.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 201 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 321/2026,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 19 mai 2026, domnul general de brigadă magistrat Trucă Paul, procuror militar în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția Parchetelor Militare, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

București, 19 mai 2026.
Nr. 285.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 201 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 279/2026,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 19 mai 2026, doamna Albu Alina, procuror în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

București, 19 mai 2026.
Nr. 286.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 624

din 20 noiembrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 651, ale art. 666 și ale art. 713 alin. (2) din Codul de procedură civilă

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Laurențiu Sorescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 651, ale art. 666 și ale art. 713 alin. (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Răzvan Bucur și Filomena Elena Bucur în Dosarul nr. 8.337/1.748/2019 al Judecătoriei Cornetu și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 282D/2020.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorii excepției de neconstituționalitate, doamna avocat Alexandra Ianul din Baroul București, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 576D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 651, ale art. 666 și ale art. 713 alin. (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Florentina Zaharia și Gheorghe Zaharia în Dosarul nr. 26.865/4/2019 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă.

4. La apelul nominal răspunde, pentru autorii excepției de neconstituționalitate, doamna avocat Alexandra Ianul din Baroul București, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul autorilor excepției de neconstituționalitate, precum și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 576D/2020 la Dosarul nr. 282D/2020, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorilor excepției de neconstituționalitate, care susține admiterea acesteia. În acest sens arată, în esență, că dispozițiile art. 713 alin. (2) teza finală din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, întrucât orice prevedere din legislația română care înfrânge reglementările europene și interpretările obligatorii ale Curții de Justiție a Uniunii Europene cu privire la analiza clauzelor abuzive din contractele încheiate cu consumatorii de către o instanță judecătorească încalcă art. 20, 21 și art. 148 alin. (2) din Legea fundamentală. Arată că această neconstituționalitate a dispozițiilor legale criticate se referă strict la debitorii consumatori.

7. În continuare, susține că procedura de încuviințare a executării silite este grav afectată, având în vedere că lipsește de apărare debitorii consumatori. Această procedură este una necontencioasă, în cadrul căreia părțile nu sunt citate, putând fi contestată doar de creditor în situația respingerii acesteia. În această procedură, judecătorul efectuează o analiză formală în cadrul căreia nu poate examina caracterul abuziv al unei clauze, debitorii consumatori fiind puși în situația de a formula contestație la executare în termen de 15 zile și cu suportarea unor costuri semnificative.

8. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 273 din 9 mai 2023. Arată că accesul liber la justiție este asigurat prin posibilitatea formulării contestației la executare în cadrul căreia poate fi invocat caracterul abuziv al unei clauze din contractele încheiate cu consumatorii. Însă acestea sunt aspecte ce țin de aplicarea și interpretarea legii de către instanțele judecătorești, care pot aplica direct normele europene. Totodată, punerea în executare a acestor contracte este opțiunea legiuitorului, care poate alege să echilibreze interesele divergente ale părților.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin Încheierea din 18 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 8.337/1.748/2019, **Judecătoria Cornetu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 651, ale art. 666 și ale art. 713 alin. (2) din Codul de procedură civilă.**

10. Prin Încheierea din 19 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 26.865/4/2019, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 651, ale art. 666 și ale art. 713 alin. (2) din Codul de procedură civilă.**

11. Excepția a fost invocată de Răzvan Bucur și Filomena Elena Bucur, precum și de Florentina Zaharia și Gheorghe Zaharia în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații la executare.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că dispozițiile art. 713 alin. (2) din Codul de procedură civilă sunt contrare Directivei 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, directivă transpusă în dreptul intern prin Legea nr. 193/2000. Curtea de Justiție a Uniunii Europene s-a pronunțat cu caracter obligatoriu asupra obligației instanțelor naționale de a analiza, chiar și din oficiu, caracterul abuziv al unor clauze contractuale.

13. În schimb, în dreptul intern, procedura încuviințării silite este o procedură sumară, ce are loc fără citarea părților, iar judecătorul este ținut să verifice doar formal îndeplinirea condițiilor pentru punerea în executare a titlului executoriu. Potrivit art. 666 din Codul de procedură civilă, care

reglementează procedura de încuviințare a executării silite, verificarea realizată de instanța judecătorească este una strict formală, debitorul fiind lipsit în această etapă de o apărare corespunzătoare și neavând o garanție că instanța va analiza anterior încuviințării măsurii chestiuni obligatorii, ca, de exemplu, validitatea titlului executoriu sau efectuarea unui test de proporționalitate conform art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Referitor la art. 713 alin. (2) din Codul de procedură civilă se arată că această dispoziție îi refuză consumatorului dreptul de a solicita *a posteriori* controlul titlului executoriu, dar și al măsurii luate din perspectiva Directivei 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, precum și a art. 8 din Convenție, și îi refuză chiar și instanței de executare dreptul de a realiza acest control.

15. Se mai arată că, în lumina textelor invocate și a direcției instituite la nivel european, o abordare constituțională ar fi aceea de a-i da posibilitatea debitorului consumator să își realizeze drepturile în procedura de executare silită prevăzută de Codul de procedură civilă.

16. **Judecătoria Cornetu** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Arată, în esență, că, chiar dacă cererea de încuviințare a executării silite se soluționează prin încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților, acest fapt nu este de natură să aducă atingere drepturilor procesuale ale contestatorilor, aceștia având, potrivit art. 712 din Codul de procedură civilă, posibilitatea de a formula contestație la executare, în cadrul căreia să conteste legalitatea încheierii de încuviințare a executării silite. Totodată, dispozițiile art. 713 alin. (2) din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 67 din Legea nr. 310/2018, sunt benefice actului de justiție, în special în faza de executare silită, întrucât limitează posibilitatea invocării în cadrul contestației la executare, cu consecința tergiversării executării silite, a unor motive de fapt sau de drept, care puteau fi invocate anterior, pe calea unor acțiuni de drept comun.

17. **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

18. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

19. **Guvernul**, în Dosarul nr. 576D/2020, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 651 din Codul de procedură civilă este inadmisibilă, având în vedere că autorii acesteia nu arată motivele pentru care textul legal este neconstituțional. Cu privire la criticile de neconstituționalitate aduse art. 666 din Codul de procedură civilă consideră că acestea sunt neîntemeiate. Referitor la art. 713 alin. (2) din Codul de procedură civilă apreciază că acesta este constituțional, în raport cu art. 148 din Constituție, în măsura în care permite invocarea, pe calea contestației la executare, a caracterului abuziv al clauzelor inserate în contractele încheiate cu consumatorii.

20. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului părților prezente, concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 651, ale art. 666 și ale art. 713 alin. (2) din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 651: „(1) *Instanța de executare este judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul debitorului, în afara cazurilor în care legea dispune altfel. Dacă domiciliul sau, după caz, sediul debitorului nu se află în țară, este competentă judecătoria în a cărei circumscripție se află, la data sesizării organului de executare, domiciliul sau, după caz, sediul creditorului, iar dacă acesta nu se află în țară, judecătoria în a cărei circumscripție se află sediul biroului executorului judecătoresc învestit de creditor.*

(2) *Schimbarea domiciliului sau sediului debitorului ori, după caz, al creditorului după începerea executării silite nu atrage schimbarea competenței instanței de executare.*

(3) *Instanța de executare soluționează cererile de încuviințare a executării silite, contestațiile la executare, precum și orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe sau organe.*

(4) *Dacă prin lege nu se dispune altfel, instanța de executare se pronunță prin încheiere executorie, care poate fi atacată numai cu apel, în termen de 10 zile de la comunicare.”;*

— Art. 666: „(1) *În termen de maximum 3 zile de la înregistrarea cererii, executorul judecătoresc va solicita încuviințarea executării de către instanța de executare, căreia îi va înainta, în copie certificată de el pentru conformitate cu originalul, cererea creditorului, titlul executoriu, încheierea prevăzută la art. 665 alin. (1) și dovada achitării taxei judiciare de timbru.*

(2) *Cererea de încuviințare a executării silite se soluționează în termen de maximum 7 zile de la înregistrarea acesteia la instanță, prin încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 48 de ore, iar motivarea încheierii se face în cel mult 7 zile de la pronunțare. Încheierea se comunică din oficiu, de îndată, executorului judecătoresc, precum și creditorului.*

(3) *Încheierea va cuprinde, în afara mențiunilor prevăzute la art. 233 alin. (1), arătarea titlului executoriu pe baza căruia se va face executarea, suma, atunci când aceasta este determinată sau determinabilă, cu toate accesoriile pentru care s-a încuviințat urmărirea, când s-a încuviințat urmărirea silită a bunurilor debitorului și modalitatea concretă de executare silită, atunci când s-a solicitat expres aceasta.*

(4) *Încuviințarea executării silite permite creditorului să ceară executorului judecătoresc care a solicitat încuviințarea să recurgă, simultan ori succesiv, la toate modalitățile de executare prevăzute de lege în vederea realizării drepturilor sale, inclusiv a cheltuielilor de executare. Încuviințarea executării silite produce efecte pe întreg teritoriul țării. De asemenea, încuviințarea executării silite se extinde și asupra titlurilor executorii care se vor emite de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare silită încuviințate.*

(5) *Instanța poate respinge cererea de încuviințare a executării silite numai dacă:*

1. *cererea de executare silită este de competența altui organ de executare decât cel sesizat;*

2. hotărârea sau, după caz, înscrisul nu constituie, potrivit legii, titlu executoriu;

3. înscrisul, altul decât o hotărâre judecătorească, nu întrunește toate condițiile de formă cerute de lege sau alte cerințe în cazurile anume prevăzute de lege;

4. creanța nu este certă, lichidă și exigibilă;

5. debitorul se bucură de imunitate de executare;

6. titlul cuprinde dispoziții care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită;

7. există alte impedimente prevăzute de lege.

(6) Încheierea prin care instanța admite cererea de încuviințare a executării silite nu este supusă niciunei căi de atac, însă poate fi cenzurată în cadrul contestației la executare silită, introdusă în condițiile prevăzute de lege. Dispozițiile art. 712 alin. (3) rămân aplicabile.

(7) Încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite poate fi atacată numai cu apel exclusiv de creditor, în termen de 15 zile de la comunicare. Hotărârea prin care se soluționează apelul se comunică, din oficiu, de îndată, și executorului judecătoresc.”;

— Art. 713 alin. (2): „(2) În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestația la executare și motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu prevede în legătură cu acel titlu executoriu o cale procesuală pentru desființarea lui, inclusiv o acțiune de drept comun.”

23. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 21 — Accesul liber la justiție și în art. 148 — Integrarea în Uniunea Europeană. Totodată, în susținerea excepției se invocă art. 8 — Dreptul la respectarea vieții private și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel încât Curtea reține drept normă de referință art. 26 — Viața intimă, familială și privată din Constituție, astfel cum acesta se interpretează, în temeiul art. 20 alin. (1) din Constituție, și prin prisma exigențelor textului convențional menționat.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prin Decizia nr. 273 din 9 mai 2023, publicată în Monitorul Oficial al României Partea I, nr. 710 din 2 august 2023, a reținut că, anterior modificării operate prin art. I pct. 67 din Legea nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1074 din 18 decembrie 2018, dispozițiile art. 713 alin. (2) din Codul de procedură civilă prevedeau posibilitatea invocării în contestația la executare privind executarea silită întemeiată pe un alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească și a unor motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, „numai dacă legea nu prevede în legătură cu acel titlu executoriu o cale procesuală specifică pentru desființarea lui”. În prezent, norma procesuală prevede această posibilitate „numai dacă legea nu prevede în legătură cu acel titlu executoriu o cale procesuală pentru desființarea lui, inclusiv o acțiune de drept comun”. Ca efect al modificării legislative, s-a lărgit posibilitatea invocării unor motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu în cadrul procedurii contestației la executare, legea înlocuind condiția referitoare la inexistența unei căi procesuale specifice pentru desființarea lui cu condiția inexistenței oricărei căi procesuale, inclusiv a unei acțiuni de drept comun. Cu alte cuvinte, existența unei căi procesuale pentru desființarea titlului executoriu care

nu este o hotărâre judecătorească, prevăzută de legea specială sau de dreptul comun, împiedică posibilitatea invocării unor motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu în cadrul procedurii contestației la executare.

25. Prevederile legale criticate, înainte de modificarea operată prin art. I pct. 67 din Legea nr. 310/2018, au constituit obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 261 din 27 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 13 iulie 2017, și prin Decizia nr. 373 din 31 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 24 august 2018, Curtea a statuat că dispozițiile de lege criticate fac parte din cap. VI — „Contestația la executare” al titlului I — „Dispoziții generale” din cartea a V-a — „Despre executare silită” din Codul de procedură civilă și prevăd că, în ipoteza unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestația la executare și motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu. Aceleași prevederi au existat și în cuprinsul art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, Curtea constatând în numeroase cazuri constituționalitatea acestora, de exemplu, Decizia nr. 1.082 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 769 din 1 noiembrie 2011, prin care a statuat că procedura contestației la executare este destinată să înlăture neregularitățile comise cu prilejul urmăririi silite sau să expliciteze titlul executoriu ce urmează să fie valorificat. În cadrul soluționării contestației, instanța nu poate examina împrejurări care vizează fondul cauzei și care sunt de natură să repună în discuție hotărârile care emană de la organe cu activitate jurisdicțională în fața cărora au avut loc dezbateri contradictorii, părțile având posibilitatea, cu acel prilej, să invoce apărările de fond necesare. O soluție contrară sub acest aspect ar nesocoti principiul autorității de lucru judecat, ceea ce este inadmisibil. În acest sens, Curtea s-a pronunțat, cu valoare de principiu, prin mai multe decizii, de exemplu, prin Decizia nr. 454 din 2 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 23 decembrie 2003, sau prin Decizia nr. 816 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 6 august 2009. De asemenea, prin Decizia nr. 420 din 13 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 936 din 20 octombrie 2005, Curtea a reținut că adoptarea acestei măsuri nu face, în realitate, decât să dea expresie preocupării legiuitorului de a preveni abuzul de drept constând în invocarea aceluiași apărări în două căi de atac diferite, în scopul tergiversării cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești. Or, este firesc ca apărările de fond care privesc titlul executoriu și care pot duce la desființarea acestuia să poată fi invocate pe calea contestației la executare numai dacă legea nu prevede în legătură cu acel titlu executoriu o cale procesuală specifică pentru desființarea lui.

26. Analizând dispozițiile art. 713 alin. (2) din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 67 din Legea nr. 310/2018, Curtea a reținut că argumentele pe baza cărora instanța constituțională și-a fundamentat în prealabil soluția de respingere a excepțiilor de neconstituționalitate sunt aplicabile *mutatis mutandis* și cu privire la noua soluție legislativă. Astfel, existența unei căi procesuale pentru desființarea titlului executoriu care nu este o hotărâre judecătorească, prevăzută fie de legea specială, fie de dreptul comun, în cadrul căreia partea interesată poate formula apărări prin invocarea unor motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, constituie rațiunea

rezonabilă și suficientă pentru a înlătura posibilitatea reiterării aceluiași apărări în calea de atac a contestației la executare, care ar avea drept consecință, pe de o parte, nesocotirea principiului autorității de lucru judecat și, pe de altă parte, tergiversarea cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești. O atare reglementare este în acord cu prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție referitoare la accesul liber la justiție și cu scopul pentru care a fost reglementată calea de atac a contestației la executare, respectiv acela de a înlătura neregularitățile comise cu prilejul urmăririi silită sau de a explicita titlul executoriu ce urmează să fie valorificat, în temeiul art. 712 din Codul de procedură civilă, care prevede că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare, debitorul beneficiază de toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi, supunând cenzurii instanței măsura dispusă, în cadrul unei proceduri contradictorii (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 702 din 9 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 17 aprilie 2018).

27. Cu privire la susținerile întemeiate pe dispozițiile art. 148 din Constituție, referitoare la posibilitatea ca, în cadrul contestației la executare, să poată fi invocat caracterul abuziv al clauzelor contractuale incluse în contractele în baza cărora a fost declanșată executarea silită, Curtea a constatat că aceste aspecte țin de modul de aplicare a legii de către instanța judecătorească, în acord cu prevederile art. 148 din Constituție, care prevăd prioritatea de aplicare a reglementărilor cu caracter obligatoriu ale Uniunii Europene față de dispozițiile contrare din legile interne.

28. În continuare, în ceea ce privește critica referitoare la caracterul sumar al procedurii de încuviințare a executării silită, Curtea reține că prevederile art. 666 — *Încuviințarea executării silită* din Codul de procedură civilă reprezintă norme de procedură a căror stabilire, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în competența exclusivă a legiuitorului, care poate hotărî să nu supună regulilor de citare sau exercitare a căilor de atac anumite proceduri, în considerarea caracterului

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Răzvan Bucur și Filomena Elena Bucur în Dosarul nr. 8.337/1.748/2019 al Judecătoriei Cornetu și, respectiv, de Florentina Zaharia și Gheorghe Zaharia în Dosarul nr. 26.865/4/2019 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 651, ale art. 666 și ale art. 713 alin. (2) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Cornetu și Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 noiembrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

specific al acestora ori în vederea asigurării celerității procesului civil. Stabilirea de către legiuitor a regulii potrivit căreia cererea de încuviințare a executării silită introdusă de creditor se soluționează în camera de consiliu, fără citarea părților, nu contravine art. 21 și nici art. 24 din Constituție, soluția legislativă criticată fiind justificată de faptul că în această procedură nu se tranșează fondul litigiului, ci exclusiv o chestiune ce vizează buna administrare a actului de justiție. În plus, trebuie reținut că încuviințarea executării silită se cere și se aprobă în condițiile existenței unui titlu executoriu (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 118 din 28 februarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 388 din 17 mai 2019, paragraful 13). Încheierea prin care se încuviințează executarea silită nu este supusă niciunei căi de atac, dar poate fi cenzurată în cadrul contestației la executare, potrivit art. 666 alin. (6) din Codul de procedură civilă, în cadrul căreia părțile interesate pot formula apărăriile pe care le consideră necesare și utile, uzând de toate mijloacele procedurale pe care legea le pune acestora la dispoziție pentru valorificarea drepturilor lor procesuale.

29. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

30. Având în vedere argumentele expuse, Curtea nu poate constata neconstituționalitatea dispozițiilor art. 651 din Codul de procedură civilă. Acestea reglementează regimul juridic de drept comun al instanței de executare, stabilind, la alin. (1) și (2), instanța competentă, de regulă, sub aspect material și teritorial, să participe la executarea silită, la alin. (3), competența acesteia în cadrul procedurii execuționale, iar la alin. (4), regimul juridic aplicabil hotărârilor pronunțate de instanța de executare.

31. În ceea ce privește invocarea în susținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 din Constituție și ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză.

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 635

din 20 noiembrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor
art. 51 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Ioana-Laura Paris	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan Laurențiu Sorescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Camelia Bogdan în Dosarul nr. 697/33/2018 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 586D/2021.

2. La apelul nominal se prezintă autoarea excepției, lipsind celelalte părți. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că la dosarul cauzei autoarea excepției a depus un memoriu prin care a adresat Curții Constituționale mai multe solicitări, între care recuzarea unui membru al Curții Constituționale, domnul judecător Gheorghe Stan, precum și clarificarea statutului domnului Lucian Netejoru, fost inspector-șef al Inspecției Judiciare, față de Marea Lojă Națională a României. Totodată, autoarea a adresat Curții Constituționale și o cerere de solicitare a unui aviz consultativ al Curții Europene a Drepturilor Omului, în baza Protocolului nr. 16 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cu privire la compatibilitatea cu exigențele de imparțialitate și transparență impuse de art. 6 din această Convenție a participării unui magistrat, fost adjunct al Inspecției Judiciare, aflat într-o relație de subordonare instituțională cu persoana vizată, într-o cauză privind incompatibilitatea acesteia generată de apartenența la o anumită organizație (atât Inspecția Judiciară, cât și fostul șef al Inspecției Judiciare având calitatea de părți în cauză); compatibilitatea cu exigențele de imparțialitate și transparență a aderării la diverse tipuri de organizații de către conducerea Inspecției Judiciare și a semnării unor protocoale de colaborare între Inspecția Judiciară și Serviciul Român de Informații.

4. De asemenea, autoarea excepției a mai depus la dosarul cauzei și concluzii scrise pentru susținerea excepției de neconstituționalitate și pentru sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, cu întrebări preliminare privind interpretarea standardelor aplicabile în materia nulității actelor emise de magistrați incompatibili, efectele acestor vicii asupra validității titlurilor executorii și asupra executării silită, compatibilitatea cu art. 6 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu Primul Protocol adițional la această Convenție, precum și corelația cu

art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și cu art. 19 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

5. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.292D/2023 și nr. 2.428D/2025, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a sintagmei „fără prezența părților”, cuprinsă în art. 51 alin. (1) din Codul de procedură civilă, și a sintagmei „nu se admite interogatoriul ca mijloc de dovadă a motivelor de recuzare”, cuprinsă în art. 51 alin. (3) din Codul de procedură civilă, respectiv a dispozițiilor art. 51 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicanor George Ene, prin mandatar Dragoș Marian Ene, în Dosarul nr. 6.265/202/2017/a7 al Judecătoriei Călărași, respectiv de Doru Paraschiv în Dosarul nr. 4.402/2/2023/a2 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

6. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

7. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Autoarea excepției prezintă și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu măsura propusă. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.292D/2023 și nr. 2.428D/2025 la Dosarul nr. 586D/2021, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autoarei excepției prezente, care învederează, cu titlu prealabil, faptul că înțelege să susțină în continuare chestiunea referitoare la standardele de imparțialitate obiectivă, care se află la dosarul cauzei, și mai arată că o cauză ce pune în discuție aceeași problematică, referitoare la fostul reprezentant al Inspecției Judiciare, este înregistrată în anul 2025 la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, respectiv Cauza *Bogdan împotriva României*. Totodată, autoarea solicită instanței de contencios constituțional să adreseze Curții Europene a Drepturilor Omului, în temeiul Protocolului nr. 16 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificat prin Legea nr. 173/2022, o solicitare de emiteră a unui aviz consultativ. Autoarea precizează că, suplimentar chestiunii privind imparțialitatea obiectivă, dorește ca obiectul solicitării de emiteră a avizului antemenționat să reprezinte și fondul cauzei.

9. Având cuvântul asupra cererii de recuzare formulate, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a acesteia ca inadmisibilă, având în vedere dispozițiile Legii nr. 47/1992.

10. În replică, autoarea excepției susține că procedura de judecată în fața Curții Constituționale se desfășoară conform Codului de procedură civilă, în măsura în care acesta este compatibil. Curtea trebuie să asigure, în procedurile din fața sa, imparțialitatea obiectivă, iar dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale se aplică și Curții Constituționale, în procedura în care analizează drepturi cu caracter civil.

11. Curtea, deliberând, respinge cererea de recuzare formulată, aceasta nefiind posibilă în fața Curții Constituționale, conform art. 55 din Legea nr. 47/1992.

12. În continuare, având cuvântul, autoarea excepției învederează aspecte legate de fondul cauzei cu privire la anularea raportului referitor la evaluarea incompatibilității domnului Lucian Netejoru și la statutul asocierii din care acesta face parte. Totodată, autoarea excepției de neconstituționalitate arată că, deși are la dispoziție remedii mai energice de reintegrare a sa în magistratură decât astfel cum au fost ele receptate la momentul formulării cererii de anulare a raportului, actele întocmite de un magistrat incompatibil sunt nule de drept.

13. În continuare, susține că este interesată de crearea unor algoritmi de înfăptuire a justiției, iar pentru aceste considerente solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, în lumina standardelor convenționale, dar și a jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene. În acest sens, susține că normele criticate încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocând Hotărârea din 22 septembrie 2004, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Pabla Ky împotriva Finlandei*, prin care s-a constatat că lipsa audierii părții în procedura de recuzare încalcă art. 6 din convenția mai sus amintită. Totodată, este încălcat și art. 20 din Constituție coroborat cu art. 7, 8 și 11 din Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției, ratificată prin Legea nr. 365/2004, aceste articole referindu-se la standardele de integritate ale funcționarilor publici. În aceste condiții, autoarea excepției consideră că lipsa audierii părților împiedică verificarea integrității judecătorilor, aspect contrar obligațiilor internaționale asumate de România. Ca jurisprudență relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, autoarea invocă hotărârile din 23 aprilie 2015, 9 ianuarie 2013, 12 februarie 2008 și 5 mai 2020, pronunțate în cauzele *Morice împotriva Franței*, *Oleksandr Volkov împotriva Ucrainei*, *Guja împotriva Moldovei* și *Kövesi împotriva României*.

14. Totodată, solicită să fie constatată și încălcarea principiului preeminenței dreptului, având în vedere că procedura reglementată de art. 51 alin. (1) din Codul de procedură civilă permite perpetuarea unei situații de colegialitate prost înțelese, care poate ascunde conflicte de interese și poate afecta încrederea cetățenilor în actul de justiție.

15. De asemenea, autoarea solicită să se observe și încălcarea dreptului la apărare și la contradictorialitate, deoarece, în litigiul în care a ridicat excepția de neconstituționalitate, nu a avut posibilitatea de a susține oral motivele recuzării, aspect ce contravine exigențelor Curții Europene a Drepturilor Omului privind participarea efectivă la proces. În acest sens, invocă Hotărârea din 26 octombrie 1984, pronunțată în Cauza *De Cubber împotriva Belgiei*, în cadrul căreia instanța europeană a subliniat că imparțialitatea trebuie să fie garantată pe tot parcursul procesului.

16. Autoarea excepției mai arată că a formulat observații strategice privind extinderea controlului de constituționalitate adresând Curții Constituționale o cerere de sesizare a Curții Europene a Drepturilor Omului, în baza Protocolului nr. 16 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în vederea solicitării unui aviz consultativ, dar și o cerere de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene. Chiar dacă excepția de neconstituționalitate a fost formulată în materie civilă, autoarea apreciază că se impune o analiză comparativă cu dispozițiile art. 68 alin. (5) din Codul de procedură penală, privind recuzarea. Deși instanța constituțională nu poate extinde, din oficiu, controlul de constituționalitate la textele din materia procedurii penale, autoarea precizează că în virtutea

analogiei normative și a interdependenței funcționale, dacă se va opta pentru sesizarea Curții Europene a Drepturilor Omului, aceasta trebuie să includă și referirea la dispozițiile de procedură penală amintite, deoarece și în acel caz există o problemă a neclarității textului de lege.

17. Autoarea precizează că prin concluziile scrise depuse la termenul de judecată a înțeles să facă referire la jurisprudența relevantă a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 414 din 8 octombrie 2025, Decizia nr. 284 din 28 mai 2024, precum și Decizia nr. 201 din 8 aprilie 2025. Ca un argument suplimentar, contradictorialitatea este un principiu fundamental consacrat de art. 14 din Codul de procedură civilă, iar excluderea părților nu este justificată constituțional. Autoarea mai face referire și la alte decizii ale instanței de contencios constituțional, respectiv la Decizia nr. 38 din 31 ianuarie 2017, prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a art. 51 alin. (1) din Codul de procedură civilă, dar fără a analiza în profunzime impactul asupra contradictorialității, dar și la Decizia nr. 500 din 15 mai 2012, Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015, Decizia nr. 2 din 11 ianuarie 2012 și Decizia nr. 418 din 3 iulie 2014.

18. În continuare, autoarea excepției solicită să fie constatată și încălcarea dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, având în vedere că instanța de la Strasbourg a statuat că imparțialitatea obiectivă este o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil, iar aparențele contează la fel de mult ca realitatea. Astfel, participarea unui magistrat incompatibil în proceduri judiciare reprezintă o atingere gravă adusă imparțialității instanței.

19. Prin urmare, solicită să fie analizată excepția de neconstituționalitate și în lumina standardelor de drept unional și să fie avută în vedere și încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin prisma art. 20 din Constituție. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 1 octombrie 1982, pronunțată în Cauza *Piersack împotriva Belgiei*, Hotărârea din 15 octombrie 2009, pronunțată în Cauza *Micallef împotriva Maltei* și Hotărârea din 23 aprilie 2015, pronunțată în Cauza *Morice împotriva Franței*, în lumina cărora se impune reevaluarea dispozițiilor art. 51 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care permit instanței să soluționeze cererea de recuzare fără citarea părților, împiedicând astfel verificarea nemijlocită a incompatibilității și afectând în mod grav încrederea în actul de justiție.

20. Având cuvântul asupra solicitării adresate Curții Constituționale de a formula o cerere de emiterie a unui aviz al Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la chestiunile expuse de autoare, cu precizarea de către aceasta inclusiv a tuturor hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului de care înțelege să se folosească, reprezentantul Ministerului Public apreciază că ar fi trebuit să fie indicată o hotărâre anume care să fie aplicabilă cauzei de față, deoarece problema esențială referitoare la dreptul la un proces echitabil este legată de independența și imparțialitatea instanței. Față de susținerile orale ale autoarei apreciază că nu se impune solicitarea emiterii unui aviz consultativ, însă, pentru situația în care există aspecte legate de această problemă concretă care ar trebui clarificate prin emiteria avizului consultativ, precizează că este necesar să se depună la un termen ulterior o hotărâre relevantă în acest sens.

21. Curtea, deliberând, având în vedere că este vizată aceeași chestiune de drept, unește soluționarea cererilor formulate cu fondul excepției de neconstituționalitate și acordă autoarei cuvântul pe fond.

22. Autoarea solicită ca excepția de neconstituționalitate să fie analizată prin prisma efectului de interpretare a actelor juridice, *actus interpretandus est potius ut valeat quam ut pereat*, având în vedere consecințele rămânerii în circuitul civil a unui act întocmit de un magistrat incompatibil, în condițiile în care partea care formulează cererea de recuzare, dar și judecătorul în cauză nu au posibilitatea să își formuleze un punct de vedere în procedura recuzării. În acest mod se încalcă nu numai încrederea cetățeanului în actul de justiție, ci și credibilitatea judecătorului. Judecătorul, în măsura în care este interesat să își apere reputația, în contextul formulării unei cereri de recuzare față de acesta, trebuie el însuși să aibă posibilitatea să își prezinte concluziile și punctul de vedere. Totodată, în aceste condiții s-ar genera unele titluri executorii care ar trebui să fie puse în executare, or, actele lovite de nulitate nu pot fi puse în executare.

23. La solicitarea președintelui Curții, autoarea enumeră dispozițiile constituționale și convenționale pe care le consideră încălcate de dispozițiile legale criticate, pe lângă cele deja menționate, respectiv art. 44 — *Dreptul de proprietate privată* din Constituție, art. 18 — *Limitarea folosirii restricțiilor asupra drepturilor* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale coroborat cu art. 20 din Legea fundamentală, având în vedere faptul că drepturile trebuie să fie folosite doar în scopul în care acestea au fost instituite.

24. În continuare, autoarea mai solicită ca jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene să fie valorificată în analiza dispoziției criticate în lumina garantării dreptului la un proces echitabil și totodată a efectelor pe care le are încălcarea obligațiilor asumate de România prin ratificarea Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției, cu referire specială asupra art. 7, 8 și 11 din această convenție. Lipsa audierii părților în proceduri judiciare sau disciplinele contravine standardelor internaționale anterior amintite, referitoare la un proces echitabil, afectând verificarea integrității și încălcând obligațiile asumate de România. Concluzionând, autoarea reiterează solicitarea de a se formula o cerere de sesizare a Curții Europene a Drepturilor Omului deoarece problema este una de principiu, cu potențial de repetabilitate și impact sistemic asupra securității raporturilor juridice și încrederii în actul de justiție.

25. Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Referitor la aplicarea art. 21 din Constituție prin prisma art. 20 din aceasta și prin raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se arată că sunt invocate, în principal, aspecte ce țin de independența și imparțialitatea completului de judecată care soluționează o anumită cauză civilă. Se apreciază că, în măsura în care există elemente care nasc în mod întemeiat îndoieli cu privire la imparțialitatea unui judecător, există un astfel de caz de incompatibilitate prevăzut de art. 42 alin. (1) pct. 13 din Codul de procedură civilă. În concluzie, există un remediu intern pentru ca orice element relevant, în ceea ce privește o astfel de încălcare a dreptului la un proces echitabil, să poată fi avut în vedere de către o instanță de judecată. Aplicându-se principiul disponibilității, partea are obligația să își motiveze cererea de recuzare, iar judecătorul are posibilitatea de a se abține și se verifică din oficiu dacă există un motiv de incompatibilitate. În măsura în care există un motiv de incompatibilitate, consecința este nulitatea necondiționată a actului de procedură în condițiile în care se discută despre constituirea instanței. Există, de asemenea, posibilitatea invocării unui astfel de incident procedural inclusiv în faza de recurs, fiind astfel posibilă

exercitarea unei căi de atac. În măsura în care în mod efectiv se încalcă dreptul la un proces echitabil, se poate ajunge la pronunțarea unei hotărâri de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, însă oricum jurisprudența acesteia este reflectată în legislația internă. În sensul celor de mai sus se invocă și jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 625 din 7 noiembrie 2024.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

26. Prin Încheierea din 28 ianuarie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 254/1/2021, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost ridicată de Camelia Bogdan în Dosarul nr. 697/33/2018 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de recuzare.

27. Prin Încheierea din 17 mai 2023, pronunțată în Dosarul nr. 6.265/202/2017/a7, **Judecătoria Călărași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a sintagmei „fără prezența părților”, cuprinsă în art. 51 alin. (1) din Codul de procedură civilă, și a sintagmei „nu se admite interogatoriul ca mijloc de dovadă a motivelor de recuzare”, cuprinsă în art. 51 alin. (3) din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost ridicată de Nicanor George Ene, prin mandatar Dragoș Marian Ene, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de recuzare.

28. Prin Încheierea din 9 aprilie 2025, pronunțată în Dosarul nr. 4.402/2/2023/a2, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost ridicată de Doru Paraschiv într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de recuzare.

29. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că normele criticate favorizează arbitrarul și încalcă dreptul la un proces echitabil, garantat de Constituție și de Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției. Această limitare împiedică instanța să analizeze în profunzime lipsa de imparțialitate, mai ales în cauze ce vizează integritatea funcționarilor publici. Se subliniază că România, prin ratificarea Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției, are obligația de a respecta standardele internaționale anticorupție, inclusiv în soluționarea cererilor de recuzare, indiferent de apartenența judecătorilor la diverse organizații.

30. Totodată, normele criticate oferă instanței o libertate discreționară excesivă, care poate conduce la excluderea nejustificată a justițiabilului dintr-un moment esențial al procesului. Această excludere reprezintă o formă de inegalitate între judecătorul recuzat și partea care formulează cererea, cu atât mai mult cu cât judecătorul beneficiază de o protecție informală și de susținere din partea superiorilor săi ierarhici. De asemenea, autorii apreciază că sintagma „fără prezența părților” cuprinsă în art. 51 alin. (1) din Codul de procedură civilă este lipsită de claritate și previzibilitate, întrucât nu este lămurită ipoteza cererii de recuzare. Această lipsă generează inegalitate în fața legii și afectează grav principiile contradictorialității, oralității și nemijlocirii, precum și dreptul la apărare. Reglementarea este astfel inechitabilă, injustă și disproporționată.

31. În plus, autorii excepției critică interdicția de a folosi interogatoriul ca mijloc de probă în susținerea cererii de recuzare, considerând că aceasta transformă magistratul într-un subiect privilegiat, situat deasupra legii, ceea ce contravine

principiului egalității în drepturi. Aceștia apreciază că prevederile criticate pot favoriza perpetuarea unor practici corupte în sistemul judiciar, prin protejarea judecătorilor recuzați și influențarea deciziilor în mod indirect.

32. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale, arătând că legiuitorul a acționat în mod rezonabil, lăsând la latitudinea instanței judecătorești posibilitatea de a asculta judecătorul recuzat sau pe cel care a declarat că se abține, precum și părțile implicate, doar în măsura în care consideră că acest demers este necesar. Această flexibilitate procedurală este justificată de natura urgentă a soluționării cererii de recuzare, având ca scop principal evitarea oricărei tergiversări. Nu se poate vorbi despre o restrângere a dreptului la un proces echitabil, întrucât partea interesată are posibilitatea de a-și exprima în scris toate susținerile referitoare la cererea de recuzare, iar, astfel, dreptul la apărare și accesul la justiție rămân garantate.

33. Judecătoria Călărași apreciază că excepția invocată este neîntemeiată, argumentând că interogatoriul nu poate fi admis ca mijloc de probă în susținerea cererii de recuzare, întrucât această procedură nu presupune dezbateri contradictorii. Soluționarea cererilor în camera de consiliu și fără prezența părților nu poate fi considerată ca o îngrădire a accesului liber la justiție, deoarece judecarea lor nu vizează fondul cauzei și nu presupune cu necesitate dezbateri contradictorii.

34. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

35. Guvernul, în dosarele Curții Constituționale nr. 586D/2021 și nr. 1.292D/2023, apreciază că excepția este neîntemeiată, arătând că instanța soluționează cererile de abținere sau recuzare în camera de consiliu, fără citarea părților și fără prezența acestora, ascultând judecătorul vizat doar dacă apreciază că este necesar. În aceeași manieră, instanța poate decide să audieze și părțile, dar tot în mod facultativ. Guvernul argumentează că această procedură, deși aparent derogatorie de la principiul contradictorialității, este justificată prin natura sa incidentă și prin necesitatea de a proteja reputația judecătorului și prestigiul justiției. Ascultarea judecătorului sau a părților nu presupune administrarea de probe, ci doar exprimarea unui punct de vedere, consemnat de grefier. Această abordare este menită să asigure celeritatea procesului și să evite tergiversarea cauzei prin cereri abuzive. Astfel, normele criticate nu aduc atingere dreptului la un proces echitabil și nici accesului liber la justiție, modalitatea de soluționare a cererilor de recuzare fiind justificată prin natura incidentului procedural, care nu vizează fondul cauzei, ci doar organizarea internă a instanței. În acest sens, Guvernul invocă jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 558 din 7 iunie 2007, Decizia nr. 967 din 6 iulie 2010, Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 sau Decizia nr. 38 din 31 ianuarie 2017.

36. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, susținerile autoarei excepției prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

37. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

38. Obiectul reunit al excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierile de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 51 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 51 alin. (1) și (3): „(1) *Instanța hotărăște de îndată, în camera de consiliu, fără prezența părților și ascultându-l pe judecătorul recuzat sau care a declarat că se abține, numai dacă apreciază că este necesar. În aceleași condiții, instanța va putea asculta și părțile. (...)*

(3) *Nu se admite interogatoriul ca mijloc de dovadă a motivelor de recuzare.*”

39. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) în componenta referitoare la claritatea și previzibilitatea legii, art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 15 — *Universalitatea*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție* prin prisma art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului* raportat la art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 24 — *Dreptul la apărare* și în art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și în art. 7 — *Sectorul public*, art. 8 — *Codurile de conduită ale agenților publici* și ale art. 11 — *Măsuri privind judecătoria și serviciile de urmărire* din Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției, ratificată prin Legea nr. 365/2004 pentru ratificarea Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la New York la 31 octombrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 903 din 5 octombrie 2004.

40. Preliminar soluționării prezentei cauze, Curtea reține că autoarea excepției a formulat o cerere de sesizare a Curții Europene a Drepturilor Omului în scopul solicitării unui aviz consultativ, atât pe fondul cauzei, cât și cu privire la patru chestiuni prealabile, și o cerere de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene cu întrebări preliminare atât pe fondul cauzei, cât și în privința compatibilității cu dreptul Uniunii Europene a procedurii de soluționare a cererilor de recuzare. Întrucât aceste chestiuni se află în legătură directă cu excepția de neconstituționalitate, Curtea a unit fondul excepției cu cererile formulate.

41. Astfel, Curtea reține că autoarea a depus la dosarul cauzei concluzii scrise pentru sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, cu întrebări preliminare atât pe fondul cauzei, privind interpretarea standardelor de drept unional aplicabile în materia nulității actelor emise de magistrați incompatibili, efectele acestor vicii asupra validității titlurilor executorii și asupra executării silită, compatibilitatea cu art. 6 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu art. 1 din Primul Protocol adițional la această Convenție, precum și corelația cu art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și cu art. 19 din Tratatul privind Uniunea Europeană, cât și în privința compatibilității cu dreptul Uniunii Europene a soluționării unei cereri de recuzare fără citarea părților și fără ascultarea judecătorului vizat. Cererea de decizie preliminară propusă are următorul conținut:

— „În cazul în care un titlu executoriu este emis într-o procedură afectată de incompatibilitatea magistratului, este compatibil cu art. 47 din Cartă și art. 19 din TUE ca statul membru să permită executarea silită fără anularea titlului?”;

— „Este necesar, în lumina art. 47 din Cartă, ca instanțele naționale să anuleze actele emise de un magistrat incompatibil, chiar în lipsa unei părținiri subiective, pentru a respecta cerințele de imparțialitate?”;

— „Executarea silită a unor cheltuieli judiciare impuse de un magistrat incompatibil, în dosare cu miză patrimonială, poate constitui o ingerință disproporționată în dreptul de proprietate, contrară art. 17 din Cartă și art. 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO?”;

— „Este compatibilă cu art. 47 din Carta drepturilor fundamentale și art. 19 TUE o reglementare națională care permite soluționarea cererii de recuzare fără citarea părților și fără ascultarea judecătorului vizat, în condițiile în care procedura afectează compunerea instanței și încrederea justițiabilului în imparțialitatea acesteia?”;

— „În lumina principiului instanței «constituite prin lege», este necesar ca procedura de recuzare să includă garanții de contradictorialitate și transparență, inclusiv citarea părților și ascultarea judecătorului vizat, pentru a respecta cerințele de imparțialitate obiectivă?”

42. Examinând cererea de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, Curtea Constituțională observă că textele la care se raportează această cerere sunt art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* și art. 18 — *Limitarea folosirilor restrângerilor drepturilor* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la această Convenție, art. 47 privind dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și art. 19 referitor la Curtea de Justiție a Uniunii Europene din Tratatul privind Uniunea Europeană.

43. În privința condițiilor de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene, Curtea Constituțională reține că acestea au fost dezvoltate în jurisprudența constantă a instanței europene. În acest sens, prin Hotărârea din 6 octombrie 1982, pronunțată în Cauza 283/81, *SRL CILFIT și Lanificio di Gavardo Spa*, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că art. 177 (devenit art. 267) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene „trebuie să fie interpretat în sensul că o instanță națională ale cărei decizii nu sunt supuse unei căi de atac în dreptul intern trebuie, atunci când se pune o problemă de drept comunitar în cauza dedusă judecății sale, să își îndeplinească obligația de sesizare a Curții de Justiție, cu excepția cazului în care constată că problema invocată nu este pertinentă sau că dispoziția comunitară în cauză a făcut deja obiectul unei interpretări din partea Curții sau că aplicarea corectă a dreptului comunitar se impune cu o asemenea evidență încât nu mai lasă loc niciunei îndoieli rezonabile; existența unei astfel de posibilități trebuie să fie evaluată în funcție de caracteristicile proprii dreptului comunitar, de dificultățile specifice pe care le prezintă interpretarea acestuia și de riscul divergențelor de jurisprudență în cadrul Comunității”. De asemenea, prin Hotărârea din 9 septembrie 2015, pronunțată în Cauza C-160/14, *João Filipe Ferreira da Silva e Brito și alții*, paragraful 40, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a stabilit că „revine exclusiv instanței naționale sarcina de a aprecia dacă aplicarea corectă a dreptului Uniunii se impune atât de evident încât nu permite nicio îndoială rezonabilă și, în consecință, de a decide să se abțină să sesizeze Curtea cu o problemă de interpretare a dreptului Uniunii care a fost ridicată în fața acesteia” (a se vedea Decizia nr. 362 din 28 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 10 iulie 2019, paragraful 26, Decizia nr. 601 din 16 iulie 2020, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 27 ianuarie 2021, paragraful 20, sau Decizia nr. 4 din 31 ianuarie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 699 din 31 iulie 2023, paragraful 17).

44. Având în vedere această jurisprudență a Curții de Justiție a Uniunii Europene, revine Curții Constituționale competența de a aprecia dacă întrebarea subsumată cererii de sesizare a instanței de la Luxemburg este relevantă și necesară cauzei *a quo*, în sensul de a stabili dacă decizia Curții de Justiție va conduce la constatarea constituționalității sau neconstituționalității dispozițiilor art. 51 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă.

45. Curtea observă, sub un prim aspect, că întrebările preliminare propuse de către autoarea excepției de neconstituționalitate spre a fi adresate Curții de Justiție a Uniunii Europene nu sunt apte să influențeze soluția ce urmează a fi pronunțată în cauză. Având în vedere faptul că instanța de contencios constituțional trebuie să verifice dacă dispozițiile naționale în discuție încalcă prevederi constituționale, trimiterea către Curtea de Justiție a Uniunii Europene este justificată numai dacă interpretarea dreptului Uniunii este indispensabilă pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate. Or, întrebările propuse sunt formulate la un nivel de generalitate care nu leagă în mod direct norma națională contestată de o problemă de interpretare a dreptului Uniunii Europene necesară pentru hotărâre, ci vizează chestiuni ce țin de fondul cauzei în cadrul căreia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, privind efectele posibile ale incompatibilității judecătorului asupra procedurii executării silite — aspecte care pot fi apreciate prin aplicarea directă a principiilor de procedură civilă consacrate de dreptul intern, fără a necesita concursul Curții de Justiție de a se pronunța în mod preliminar.

46. Sub un al doilea aspect, art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și art. 19 din Tratatul privind Uniunea Europeană conțin standarde generale de protecție a dreptului la un proces echitabil și a independenței justiției, iar Curtea de Justiție a Uniunii Europene a oferit deja prin jurisprudența sa clarificări referitoare la limitele și modalitățile de aplicare ale acestor standarde, recunoscând totodată marja de apreciere a statelor membre în organizarea procedurilor interne, în special în materie procesuală și de remediu intern (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 2024 în Cauza C-197/23 S. S.A. v C. sp. z o.o., Hotărârea din 30 aprilie 2024 în Cauza C-670/22 M.N. — EncroChat, Hotărârea din 8 decembrie 2022 în Cauza C-348/21 HYA și alții). Astfel, deși există obligații de garantare a independenței și imparțialității, nu rezultă din aceasta o regulă automată și uniformă care să impună, în toate ipotezele, anularea tuturor actelor îndeplinite de un magistrat incompatibil, deoarece analiza efectuată în cauza respectivă trebuie să fie raportată la situația concretă și la remediile efective disponibile în dreptul intern [a se vedea art. 51 alin. (6) din Codul de procedură civilă, care prevede că, dacă abținerea sau recuzarea a fost admisă, judecătorul se va retrage de la judecarea pricinii, iar în acest caz, prin încheiere, se va arăta în ce măsură actele îndeplinite de judecător urmează să fie păstrate]. În aceste condiții, Curtea Constituțională apreciază că nu există o necesitate de a adresa întrebările preliminare propuse pentru a stabili principii procedurale detaliate (de exemplu, obligația absolută de citare a părților sau de audiere a judecătorului vizat în toate cazurile), deoarece astfel de garanții pot fi evaluate și aplicate în mod concret în lumina standardelor de drept unional deja consacrate.

47. Mai mult, Curtea observă că întrebările propuse vizează aspecte procedurale de organizare internă a instanței (modalitatea de soluționare a cererii de recuzare, garanțiile contradictorialității procedurii, citarea părților, audierea judecătorului vizat) care țin de modul în care statul membru asigură aplicarea principiului instanței „constituite prin lege”. Aceste chestiuni sunt, în mod firesc, susceptibile de a fi apreciate prin prisma legii fundamentale și a dreptului procesual civil intern, raportat la cerințele generale ale dreptului Uniunii Europene, însă întrebările formulate nu probează că interpretarea dreptului Uniunii este indispensabilă pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate ridicate, deoarece prin intermediul lor se solicită, de fapt, o reglementare procedurală de o precizie absolută și general valabilă, și nu o clarificare a unei norme a dreptului Uniunii neclare sau contradictorii.

48. Sub un al treilea aspect, standardul imparțialității obiective și garanțiile procedurale (contradictorialitate, citare, audiere) sunt deja tratate de jurisprudența Curții de la Luxemburg ca elemente esențiale, dar modul concret de implementare a acestora rămâne în sarcina statelor membre. Curtea de Justiție a Uniunii Europene a subliniat necesitatea unui echilibru între cerințele de independență și respectarea principiului constituirii instanței prin lege, fără a impune o procedură unică de recuzare în toate statele membre (Hotărârea din 6 octombrie 2021 în Cauza C-487/19 W.Ż., Hotărârea din 29 martie 2022 în Cauza C-132/20 Getin Noble Bank). Astfel, întrebările care cer o formulare procedurală detaliată (de exemplu, obligația absolută de citare și audiere în toate cazurile) nu sunt necesare pentru a decide dacă dispozițiile naționale respectă dreptul Uniunii Europene, fiind mai degrabă chestiuni de oportunitate procedurală internă.

49. Prin urmare, având în vedere lipsa de relevanță/pertinență a întrebărilor preliminare, raportate la cauza de față, precum și faptul că dispozițiile invocate sunt clare, atât prin conținutul normativ al acestora, cât și prin prisma jurisprudenței constante în materie a Curții de Justiție a Uniunii Europene, cererea de sesizare a acestei instanțe, formulată de autoarea excepției de neconstituționalitate, este neîntemeiată.

50. În continuare, Curtea reține că autoarea excepției de neconstituționalitate, prin concluziile scrise, a formulat și o cerere de solicitare din partea Curții Constituționale a unui aviz consultativ emis de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în baza Protocolului nr. 16 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atât pe fondul cauzei, cât și cu privire la patru chestiuni prealabile, respectiv standardele aplicabile în materia nulității actelor emise de magistrați incompatibili, efectele acestor vicii asupra validității titlurilor executorii și asupra executării silite, compatibilitatea cu art. 6 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu art. 1 din Primul Protocol adițional la această Convenție, precum și corelația cu art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și cu art. 19 din Tratatul privind Uniunea Europeană. Pe fondul cauzei, autoarea a cerut ca avizul consultativ să fie solicitat cu privire la compatibilitatea art. 6 din Convenție cu soluționarea cererii de recuzare fără citarea părților și fără ascultarea judecătorului vizat. Propunerea de cerere de aviz consultativ are următorul conținut:

— „Este compatibilă cu art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale o reglementare națională sau o practică judiciară care permite soluționarea cererii de recuzare fără citarea părților și fără ascultarea judecătorului vizat, în condițiile în care procedura afectează compunerea instanței, încrederea justițiabilului și reputația magistratului?”

51. Referitor la această solicitare, Curtea reține că, în temeiul dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Legea nr. 173/2022 pentru adoptarea unor măsuri necesare punerii în aplicare a Protocolului nr. 16 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, adoptat la Strasbourg la 2 octombrie 2013 și semnat de România la Strasbourg la 14 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 8 iunie 2022, în exercitarea competențelor prevăzute la art. 146 lit. d) și k) din Constituția României, republicată, poate solicita, din oficiu, Curții Europene a Drepturilor Omului să emită un aviz consultativ cu privire la chestiuni de principiu privind interpretarea ori aplicarea drepturilor și libertăților din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau din protocoalele la aceasta, ridicate într-o cauză aflată pe rolul său, în cazul în care apreciază că avizul consultativ este necesar pentru soluționarea acesteia.

52. Scopul procedurii de avizare este de a promova interacțiunea și un dialog constructiv între Curtea Europeană a Drepturilor Omului și instanțele naționale, care să servească la consolidarea punerii în aplicare la nivel național a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Cu alte cuvinte, prin fluidizarea dialogului instituțional, se urmărește conferirea unei protecții suplimentare drepturilor și libertăților cetățenești, aspect care ar trebui să conducă simultan la un număr mai redus de plângeri adresate Curții Europene a Drepturilor Omului și totodată la o reducere a diferențelor de interpretare a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale la nivel național.

53. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a întocmit Instrucțiunile pentru implementarea procedurii avizului consultativ prevăzut de Protocolul nr. 16 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, aprobate la 18 septembrie 2017 și actualizate la 25 septembrie 2023, stabilind că instanțele pot uza de posibilitatea de a formula o cerere pentru emiterea unui aviz consultativ atunci când se pune o problemă nouă de drept în sfera Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau când aplicarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului nu se impune cu evidență în cauza pendinte ori, aparent, este inconsecventă.

54. Totodată, prin jurisprudența sa, spre exemplu, Decizia din 14 decembrie 2020, pronunțată în Cauza P16-2020-001, paragraful 23 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a clarificat sintagma „chestiuni de principiu privind interpretarea ori aplicarea drepturilor și libertăților din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau din protocoalele la aceasta”, stabilind necesitatea ca, înainte de a proceda la sesizarea Curții, înalta instanță a statului semnatar să aprecieze natura, noutatea și complexitatea chestiunii de principiu, în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în materia dreptului/libertății fundamentale respective.

55. În primul rând, Curtea Constituțională observă că propunerea de întrebare pe fondul cauzei pentru avizul consultativ redactată de către autoarea excepției de neconstituționalitate, în forma propusă, nu este de natură să solicite o clarificare generală și abstractă a normelor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci reprezintă mai mult o aplicare concretă a principiilor de drept convențional în situația de fapt dedusă fondului cauzei, inclusiv evaluarea proporționalității remediilor și a eficacității mecanismelor interne. Or, cererile adresate Curții Europene a Drepturilor Omului trebuie să vizeze chestiuni de principiu, utile pentru uniformizarea aplicării Convenției în statele contractante. În speță, întrebările formulate sunt centrate pe soluții procedurale particulare (de exemplu,

efectul nulității asupra titlurilor executorii, modalitățile de suspendare sau anulare a executării) și pe aprecierea oportunității unor remedii interne. Aceste aspecte țin de modul concret în care statul asigură protecția drepturilor și nu constituie probleme generale de interpretare a Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care să justifice un aviz consultativ.

56. Evaluarea existenței unui remediu intern efectiv, a proporționalității măsurilor și a consecințelor practice ale nulității unui act judiciar sunt operațiuni de drept intern care intră în sfera de apreciere a instanțelor naționale. Instanțele naționale sunt în măsură să aprecieze dacă, în concret, drepturile garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale au fost afectate și ce remediu intern este adecvat, fără a necesita un aviz consultativ care ar substitui analiza jurisdicției interne. Totodată, sesizarea Curții Europene a Drepturilor Omului trebuie să fie justificată prin utilitatea clarificării solicitate pentru soluționarea cauzei naționale. Curtea apreciază că dispozițiile Convenției și ale protocoalelor relevante sunt formulate în termeni suficient de clari pentru a permite aplicarea testelor consacrate (imparțialitate obiectivă, drept la un proces echitabil) și verificarea existenței unui remediu efectiv, iar solicitarea unui aviz consultativ nu ar fi de natură să aducă o clarificare esențială de principiu, ci ar produce întârzieri nejustificate în soluționarea excepției de neconstituționalitate.

57. Astfel, Curtea apreciază că aspectele vizate prin solicitarea de formulare a cererii avizului consultativ al Curții Europene a Drepturilor Omului nu au caracterul necesar, de chestiuni de principiu referitoare la interpretarea sau la aplicarea drepturilor și libertăților prevăzute în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau în protocoalele la aceasta, pentru ca respectiva cerere a autoarei excepției să fie însoțită de Curtea Constituțională și convertită într-o sesizare din oficiu a Curții Europene a Drepturilor Omului pentru emiterea unui aviz consultativ. Nefiind îndeplinite condițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 173/2022, solicitarea de formulare a unei cereri de aviz consultativ va fi respinsă ca neîntemeiată.

58. De asemenea, Curtea reține că autoarea excepției de neconstituționalitate, prin memoriul depus, a solicitat clarificarea statutului domnului Lucian Netejoru, fost inspector-șef al Inspecției Judiciare, față de Marea Lojă Națională a României. Or, această solicitare excedă competențelor Curții Constituționale, având în vedere atribuțiile sale prevăzute de dispozițiile art. 146 din Legea fundamentală.

59. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile legale criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 625 din 7 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 26 mai 2025, paragrafele 12 și 13, Curtea a reținut că, spre deosebire de reglementarea procesual civilă anterioară, care presupunea ascultarea, în mod obligatoriu, a judecătorului față de care a fost formulată o cerere de recuzare, dispoziția legală criticată prevede ascultarea acestuia numai în mod facultativ, acest demers fiind la latitudinea completului investit cu soluționarea declarației de abținere sau a cererii de recuzare, complet care doar în situația în care apreciază ca fiind necesar procedează la ascultarea părților litigante.

60. Referitor la judecarea cererii de recuzare, Curtea a reținut că aceasta nu constituie o acțiune de sine stătătoare, având ca obiect realizarea sau recunoașterea unui drept subiectiv al autorului cererii, ci o procedură integrată procesului în curs de judecată, al cărei scop este tocmai asigurarea desfășurării

normale a judecății, iar nu împiedicarea accesului la justiție. Astfel, recuzarea nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii, legiuitorul având în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri. Faptul că instanța decide asupra recuzării, în camera de consiliu, fără prezența părților, nu este discriminatoriu și nici nu împiedică accesul la justiție, având în vedere că se aplică în mod egal tuturor participanților la proces, iar încheierea prin care s-a respins recuzarea poate fi atacată odată cu fondul, prilej cu care partea interesată își poate valorifica inclusiv dreptul la apărare. Legiuitorul nu a instituit un tratament discriminatoriu, ci un regim legal diferit, impus de existența unor situații procesuale diferite, în condițiile în care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea procedurii de judecată intră în competența sa.

61. Astfel, reglementarea procedurii de soluționare a cererilor de recuzare reflectă preocuparea legiuitorului pentru asigurarea celerității acestei proceduri. Examinarea cererii de recuzare se face de îndată, iar judecătorul sau părțile sunt ascultate numai dacă se apreciază că este necesar, în vederea împiedicării tergiversării soluționării cererii de recuzare și, implicit, a cauzei în care aceasta a fost formulată. Așadar, modalitatea în care au fost reglementate aceste dispoziții reprezintă o opțiune a legiuitorului, care a avut în vedere instituirea unei proceduri simple de recuzare, care să preîntâmpine cererile șicanatorii, de natură să tergiverseze soluționarea într-un termen rezonabil a cauzei. Legiuitorul, asigurând dreptul la apărare al părților, a mai prevăzut la art. 53 alin. (1) din Codul de procedură civilă că încheierea prin care s-a respins recuzarea poate fi atacată numai de părți, odată cu hotărârea prin care s-a soluționat cauza, iar, când această din urmă hotărâre este definitivă, încheierea va putea fi atacată cu recurs, la instanța ierarhic superioară, în termen de 5 zile de la comunicarea acestei hotărâri. Prin urmare, Curtea a reținut că nu este încălcat dreptul la un proces echitabil consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție (a se vedea în acest sens Decizia nr. 525 din 24 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 21 martie 2024, paragraful 15).

62. Referitor la dispozițiile art. 51 alin. (3) din Codul de procedură civilă, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că acestea prevăd inadmisibilitatea interogatoriului ca probă, fără ca prin aceasta să se aducă atingere principiului egalității în drepturi. Atât timp cât instanța decide asupra cererii de recuzare fără citirea părților și în camera de consiliu, interogatoriul nu poate fi utilizat ca probatoriu pentru dovedirea motivelor de recuzare, însă nimic nu împiedică partea să se folosească de alte mijloace de probă pentru a dovedi motivele de recuzare. De altfel, reglementarea procedurii de judecată, care include și sistemul probator, este de competența exclusivă a legiuitorului, conferită de art. 126 alin. (2) din Constituție, aceasta exclusivitate de reglementare fiind subsumată respectării normelor și principiilor constituționale (a se vedea în acest sens Decizia nr. 646 din 13 decembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 23 martie 2023, paragrafele 21 și 22).

63. Curtea a mai statuat că garanțiile unui proces echitabil, instituite prin art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nu sunt aplicabile în procedura de soluționare a cererii de recuzare, întrucât acest text se referă exclusiv la soluționarea în fond a cauzei, el nefiind aplicabil unei proceduri derivate, cu caracter derogatoriu, astfel cum este recuzarea. În acest sens se observă Decizia din 11 decembrie 2003, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Schreiber și Boetsch împotriva Franței*, prin care s-a reținut că procedura de recuzare a unui

judecător este o procedură incidentală și independentă de procedura principală. Dreptul de a obține înlocuirea unui judecător nu este un drept cu caracter civil, iar eventuala aplicabilitate a art. 6 din Convenția sus-amintită la procedura principală nu poate conduce, prin conexitate, la aplicabilitatea acestui articol și pentru procedura de recuzare. De asemenea, prin Decizia din 30 ianuarie 2024, pronunțată în Cauza *Da Cunha Goncalves împotriva Portugaliei*, s-a reținut că procedura privind recuzarea judecătorului a fost o acțiune accesorie, independentă de procedura civilă principală, și nu a implicat determinarea drepturilor civile ale reclamantului, iar prin Decizia din 22 mai 2025, pronunțată în Cauza *Palermo împotriva Monaco*, s-a reținut că dreptul de a obține o decizie judecătorească privind componența unui tribunal nu este un drept civil, ci cel mult un drept procedural care nu implică determinarea drepturilor civile ale reclamantilor. Totodată, considerentele mai sus enunțate se aplică *mutandis mutandis* și procedurii de recuzare a inspectorului judiciar, prin Decizia din 30 mai 2023, pronunțată în Cauza *Rdrigues Russo împotriva Portugaliei*, reținându-se că această procedură are o natură auxiliară și, prin urmare, se situează în afara domeniului de aplicare al articolului 6 din Convenție.

64. Standardul de protecție oferit de dispozițiile Convenției și de jurisprudența instanței europene este unul minimal, astfel încât Constituția, jurisprudența Curții Constituționale sau orice altă convenție la care România este parte poate oferi, în măsura în care este afectată substanța unui drept (dreptul la un proces echitabil), un standard mai ridicat de protecție a drepturilor, potrivit art. 20 alin. (1) din Constituție și art. 53 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea în acest sens Decizia nr. 38 din 31 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 29 mai 2017, paragrafele 23 și 24).

65. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să ducă la reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

66. Referitor la critica privind încălcarea dispozițiilor art. 7, 8 și 11 din Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției, ratificată prin Legea nr. 365/2004, trebuie reținut faptul că posibilitatea instanței de a asculta judecătorul recuzat sau care a declarat că se abține, „*numai dacă apreciază că este necesar*”, nu reprezintă o limitare arbitrară, ci o măsură de eficiență procedurală, menită să evite tergiversarea cauzei și să păstreze echilibrul între dreptul la apărare și celeritatea procesului. Această formulare nu exclude transparența, ci o condiționează de relevanța informațiilor oferite de judecătorul vizat. În acest sens, instanța are libertatea de a aprecia dacă ascultarea acestuia este necesară pentru soluționarea cererii de recuzare sau abținere, ceea ce reflectă o abordare obiectivă și rațională, în acord cu principiile de eficiență și merit prevăzute la art. 7 din Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției.

67. Mai mult, dispoziția criticată permite, „*în aceleași condiții*”, ascultarea părților, ceea ce întărește caracterul echitabil al procedurii și oferă garanții suplimentare de transparență și contradictorialitate. Astfel, se creează un cadru procedural care favorizează integritatea și responsabilitatea agenților publici implicați în actul de justiție, în conformitate cu art. 8 din Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției.

68. În ceea ce privește magistrații, art. 11 din Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției subliniază importanța consolidării integrității acestora, fără a le prejudicia independența. Sintagma analizată respectă această exigență,

întrucât nu impune o obligație de ascultare automată a judecătorului recuzat, ci lasă instanței libertatea de a decide în funcție de necesitatea procedurală. Această abordare protejează independența judecătorului, evitând presiuni sau expuneri nejustificate, dar permite totodată verificarea obiectivă a motivelor de recuzare sau abținere.

69. Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la lipsa de claritate, precizie și previzibilitate a normei ce reglementează posibilitatea participării părților la soluționarea cererii de recuzare, este de observat faptul că norma din materia recuzării este formulată într-un limbaj juridic precis, fără ambiguități, având o structură logică. Termenii utilizați — „*fără prezența părților*”, „*numai dacă apreciază că este necesar*” — sunt consacrați în practica judiciară și nu lasă loc de interpretări arbitrare. Norma stabilește cu exactitate cadrul procedural în care se soluționează cererea de recuzare, oferind instanței o marjă de apreciere justificată, dar bine delimitată, în privința ascultării părților sau a judecătorului vizat. Această marjă reflectă natura specifică a cererii de recuzare, care vizează imparțialitatea judecătorului, și nu fondul cauzei. Textul criticat este în concordanță cu cerințele de previzibilitate ale normei juridice, astfel încât părțile implicate în proces pot anticipa că soluționarea cererii de recuzare de către instanța judecătorească va fi realizată într-un termen scurt și într-un cadru confidențial, iar ascultarea lor este posibilă, dar nu obligatorie. Având în vedere caracterul previzibil al normei juridice criticate, exigență esențială pentru încrederea în actul de justiție, Curtea reține că aceasta nu creează incertitudine juridică, ci, dimpotrivă, oferă un mecanism procedural eficient și coerent.

70. În acest sens, prin Decizia nr. 386 din 8 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1018 din 26 octombrie 2021, paragraful 23, Curtea a reținut că o lege trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că aceasta trebuie să fie suficient de precisă și clară pentru a putea fi aplicată. Tot astfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie să fie previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului. În plus, nu poate fi considerată „*lege*” decât o normă enunțată cu suficientă precizie pentru a-i permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta; apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el trebuie să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze însă previzibilitatea legii (a se vedea jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 55, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Leempoel & S.A. ED. Ciné Revue împotriva Belgiei*, paragraful 59).

71. Referitor la invocarea încălcării dispozițiilor constituționale ale art. 15 ce privesc principiul universalității, Curtea observă că autorii excepției nu arată în ce constă pretinsa contrarietate

dintre normele legale criticate și prevederile constituționale invocate. Astfel, Curtea nu va analiza textele în raport cu aceste norme constituționale deoarece nu se poate determina critica de neconstituționalitate vizată de autori, care se limitează la a indica textul legal, neprezentând vreun argument pentru care textul criticat ar contraveni dispoziției constituționale, dispoziție ce a fost de altfel formal invocată în cererea de sesizare. Având în vedere neidentificarea unor critici concrete ale textului legal ce formează obiectul excepției, Curtea observă că norma de referință este generală, astfel încât nu se poate desluși în mod rezonabil vreo critică de neconstituționalitate, iar autorii nu arată în ce anume constă contrarietatea normei legale criticate cu Legea fundamentală, motiv pentru care nu se poate proceda la analiza acesteia.

72. Cu privire la încălcarea art. 44 referitor la dreptul la proprietate din Legea fundamentală, Curtea observă că aceasta a fost invocată pentru prima dată în fața instanței de contencios constituțional prin concluziile orale prezentate, fără să fi fost cuprinsă în cererea de sesizare a Curții Constituționale adresată instanței de fond. Totodată, referirea la o ingerință disproporționată în dreptul de proprietate consacrat de art. 17 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale se regăsește în concluziile scrise depuse de autoarea prezentă la termenul de judecată în fața Curții Constituționale, fără a fi însă susținută și în fața instanței judecătorești competente cu soluționarea litigiului în care a fost invocată prezenta excepție. Or, Curtea a statuat în jurisprudența sa că invocarea în susținerea excepției a unor dispoziții constituționale direct în fața Curții, și nu în fața instanței judecătorești, contravine art. 10 alin. (2) și art. 29 alin. (1)-(4) din Legea nr. 47/1992, întrucât cadrul procesual specific excepției de neconstituționalitate rezultă din încheierea de sesizare și din motivarea scrisă a autorului, iar aceasta din urmă nu poate fi completată în fața Curții Constituționale cu elemente noi, ce nu au fost puse în discuția părților în fața instanței de judecată (Decizia nr. 63 din 25 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 14 februarie 2007, și Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 412 din 2 iunie 2008). De altfel, Curtea a stabilit că invocarea în fața sa, în cadrul unei excepții de neconstituționalitate, a unui alt temei, care nu are nicio legătură cu cel invocat în sesizare și nici nu este o dezvoltare a acestuia, are semnificația ridicării unei excepții direct în fața Curții, eludându-se astfel prevederile art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 10 alin. (2) și art. 29 alin. (1)-(4) din Legea nr. 47/1992 (a se vedea în acest sens Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012).

73. În continuare, cu privire la criticile referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 15 și 16 din Codul de procedură civilă ce consacră principiile oralității și nemijlocirii, Curtea constată că acestea reprezintă, de fapt, chestiuni ce țin de aplicarea legii în cauza dedusă instanțelor judecătorești, aspect care excedă competenței Curții, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederile legale supuse controlului, în jurisprudența sa, prin Decizia nr. 253 din 27 aprilie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 708 din 2 august 2023, paragraful 17, Curtea statuând că interpretarea textelor de lege aplicabile situației concrete în scopul aplicării corecte a legii în cauza dedusă judecării instanței care a sesizat Curtea Constituțională nu intră în competența sa de soluționare, ci a instanței judecătorești,

74. În fine, referitor la criticile de neconstituționalitate întemeiate pe dispozițiile art. 53 din Constituție, având în vedere că nu s-a constatat încălcarea unui drept fundamental, Curtea va reține că acestea nu au incidență în cauză. Potrivit jurisprudenței Curții, invocarea prevederilor constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți nu poate fi reținută dacă nu s-a constatat încălcarea vreunei prevederi constituționale care consacră drepturi sau libertăți fundamentale, astfel cum sunt prevăzute în capitolul II — *Drepturile și libertățile fundamentale* din titlul II — *Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale* din Constituție (a se vedea în acest sens Decizia nr. 483 din 17 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 31 martie 2020, paragraful 26).

75. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Camelia Bogdan în Dosarul nr. 697/33/2018 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, de Nicanor George Ene, prin mandatar Dragoș Marian Ene, în Dosarul nr. 6.265/202/2017/a7 al Judecătorei Călărași și de Doru Paraschiv în Dosarul nr. 4.402/2/2023/a2 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 51 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și Judecătorei Călărași și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 noiembrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Ioana-Laura Paris

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI
GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIM-MINISTRUL

DECIZIE
privind exercitarea, cu caracter temporar,
de către domnul Cristian-Gabriel Ordean a funcției publice
vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar
general al Instituției Prefectului — Județul Tulcea

Având în vedere Adresa Ministerului Afacerilor Interne nr. 13.801 din 11 mai 2026, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/5.734 din 11 mai 2026, propunerea formulată de Instituția Prefectului — Județul Tulcea prin Adresa nr. 5.074 din 21 aprilie 2026 conexată cu Adresa nr. 5.654 din 4 mai 2026, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 24.454 din 30 aprilie 2026, în temeiul art. 29, art. 265 alin. (11), art. 389 lit. c¹), art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 510 alin. (1) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 10 iunie 2026, domnul Cristian-Gabriel Ordean, șef serviciu al Serviciului juridic, exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Instituției Prefectului — Județul Tulcea pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Dan Reșitnec

București, 19 mai 2026.
Nr. 188.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

